

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 29.

Vydána dne 9. června 1950.

Cena Kčs 3.40.

O B S A H:

(61.—65.) **61.** Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon o Investiční bance. — **62.** Zákon o ochraně před požáry a jinými živelnými pohromami. — **63.** Zákon o úpravě hospodaření s tabákem, solí a lihem a o zrušení státních finančních monopolů. — **64.** Zákon o sociálním zabezpečení osob povolávaných k službě v branné moci a jejich rodinných příslušníků. — **65.** Zákon o hospodaření lesními semeny a sazenicemi.

61.**Zákon****ze dne 17. května 1950,**

kterým se mění a doplňuje zákon o Investiční bance.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

Zákon č. 183/1948 Sb., o Investiční bance, se mění a doplňuje takto:

1. V § 1 odst. 3 se nahrazují slova „§ 3 zákona ze dne 11. března 1948, č. 38 Sb., o Národní bance československé,“ slovy „zákona č. 31/1950 Sb., o Státní bance československé,“.

2. § 3 zní:

„(1) Banku řídí a navenek zastupuje vrchní ředitel, který osobně odpovídá ministru financí a je povinen dbáti jeho pokynů a směrnic. Zastupují ho náměstkové, kteří zároveň řídí určité úseky činnosti banky.

(2) Vrchního ředitele a jeho náměstky jmenuje a odvolává ministr financí po slyšení ústřední rady odborů.“

3. § 4 se zrušuje.

4. § 5 odst. 2 zní:

„(2) Oblastní ústav řídí oblastní ředitel podle zásadních pokynů a směrnic vrchního ředitele; oblastního ředitele jmenuje a odvolává ministr financí na návrh pověřence financí po slyšení vrchního ředitele a Slovenské odborové rady.“

5. § 6 zní:

„(1) Vrchní ředitel, jeho náměstkové a oblastní ředitel se stávají zaměstnanci banky, jestliže jimi nebyli; jejich funkce zaniká dnem, kdy byli odvoláni, nebo dnem, kdy bylo vzato na vědomí, že se jí vzdávají.

(2) Na jmenování a odvolání vrchního ředitele, jeho náměstků a oblastního ředitele se nevztahují předpisy o spolurozhodování závodního zastupitelstva při přijímání a propouštění zaměstnanců, po případě o spolupůsobení tohoto zastupitelstva při zařazování zaměstnanců na pracovní místa a o předchozím souhlasu okresního národního výboru při sjednávání a rozvázání pracovního poměru.“

6. § 7 se zrušuje.

7. V § 9 odst. 2 nahrazují se slova „Poštovní spořitelnu“ slovy „Státní banku československou“.

8. § 12 zní:

„Banka vydá stanovy, které upravují podrobněji její působnost a organizaci; stanovy, jejich změny a doplňky schvaluje ministr financí, který je též vyhlásí v příslušném úředním listě.“

Čl. II.

Tento zákon nabývá účinnosti patnáctého dne po vyhlášení; provede jej ministr financí v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Kabeš v. r.

62.

Zákon

ze dne 17. května 1950

o ochraně před požáry a jinými živelnými pohromami.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl I.

Součinnost obyvatelstva.

§ 1.

(1) Účinná ochrana národního hospodářství vyžaduje co nejširší součinnosti obyvatelstva. Proto vedle pohotovosti jednotně organizovaného hasičstva je zásadně každý povinen, aby podle svých sil poskytoval potřebnou osobní a věcnou pomoc při zamezování a zdolávání požárů a jiných živelných pohrom nebo nehod, zejména jsou-li ohroženy lidské zdraví, životy nebo národní majetek.

(2) Co je v tomto zákoně stanoveno o požární ochraně, platí obdobně o ochraně před jinými živelnými pohromami nebo před nehodami.

Oddíl II.

Péče o požární ochranu.

§ 2.

Úkoly národních výborů.

(1) O zamezování a zdolávání požárů v obcích pečují místní národní výbory. Zejména se starají o to, aby v obci bylo zřízeno hasičstvo, opatřují a udržují k účelům místní požární ochrany věcné prostředky a konají požární prohlídky.

(2) Místní národní výbory si poskytují při plnění úkolů požární ochrany vzájemnou pomoc.

(3) Okresní a krajské národní výbory pečují ve svém obvodu o požární ochranu, pokud nejde o úkoly, které mohou obstarat podřízené národní výbory svými silami a prostředky.

(4) Národní výbory mohou podle směrnic ministerstva vnitra povolati k povinné součinnosti v oboru požární ochrany také právnické osoby nebo jiné soubory osob, vyvíjející v jejich obvodu svou činnost, po případě přenést na ně některé ze svých úkolů k ochraně před požáry.

§ 3.

Opatření v oboru požární ochrany.

(1) Ministerstvo vnitra a národní výbory mohou činit k účelům požární ochrany v mezích platných předpisů opatření nutná v zájmu celku, a to jak v jednotlivých případech, tak i všeobecně vydáním obecných právních předpisů. Národní výbory mohou vydávat takové obecné právní předpisy pro své obvody po předchozím schválení nadřízeným orgánem. V případech mimořádných a neodkladných stačí schválení dodatečné, které se považuje za udělené, nerozhodne-li nadřízený orgán do 30 dnů ode dne, kdy k němu došla žádost o schválení.

(2) Okresní národní výbory mohou činit ve svém obvodu opatření též v oboru místní požární ochrany, příslušející místním národním výborům, jde-li o opatření vztahující se na obvody dvou nebo více místních národních výborů, nebo neučiní-li místní národní výbor sám včas nutné opatření. Jde-li o území přesahující obvod okresního národního výboru, je povolán učinit opatření nadřízený krajský národní výbor.

§ 4.

Ústřední dohled a řízení.

(1) Požární ochrana spadá do oboru působnosti ministerstva vnitra, jemuž přísluší též nejvyšší dohled a řízení.

(2) Pokud se opatření v oboru požární ochrany týkají podniků nebo jiných zařízení spadajících do působnosti jiných ústředních úřadů, postupuje ministerstvo vnitra v dohodě s nimi a příslušné národní výbory postupují podle směrnic vydaných ministerstvem vnitra v dohodě s těmito úřady.

Oddíl III.

Hasičstvo.

§ 5.

Úkoly.

(1) Výkonným orgánem národního výboru při provádění požární ochrany je hasičstvo. Hasičstvo je zásadně dobrovolné nebo z povolání nebo závodní.

(2) Úkolem hasičstva je zamezovat a zdolávat požáry a jiné živelní pohromy nebo nehody, pokud tím nejsou pověřeny na podkladě zákonných předpisů jiné orgány. Velitel hasičstva je odpověden za pohotovost hasičstva příslušnému národnímu výboru.

§ 6.

Hasičstvo dobrovolné.

(1) K zajištění požární ochrany v obci sdružuje se obyvatelstvo v hasičském spolku; v součinnosti s tímto spolkem místní národní výbor zřizuje a doplňuje dobrovolné hasičstvo.

(2) Dobrovolné hasičstvo se zřídí zásadně v každé obci, v níž není dostačujícího hasičstva z povolání.

§ 7.

Hasičstvo z povolání

(1) Hasičstvo z povolání zřídí zásadně každý místní národní výbor v obci s více než 50.000 obyvateli. V obci s menším počtem obyvatelů zřídí místní národní výbor takové hasičstvo, určí-li to krajský národní výbor.

(2) Vyzaduje-li to zájem požární ochrany, může okresní i krajský národní výbor pro svůj obvod nebo jeho část zříditi hasičstvo z povolání, po případě pověřit prováděním jeho úkolů způsobilé hasičstvo ve svém obvodu.

§ 8.

Hasičstvo závodní.

(1) Provádění požární ochrany závodu náleží především závodnímu hasičstvu, které zřizuje závod ze svých zaměstnanců. Okresní národní výbor určí v součinnosti s vedením závodu, zda se v závodě zřídí závodní hasičstvo a v jakém počtu příslušníků.

(2) Okresní národní výbor určí, kdy závodní hasičstvo je povoláno zasahovat i mimo závod.

§ 9.

Povolání ke službě v hasičstvu.

Nezde-li zříditi hasičstvo podle ustanovení §§ 6 až 8 nebo nestačí-li hasičstvo na své úkoly, povolá místní národní výbor k povinné službě v hasičstvu v potřebném počtu způsobilé osoby ve věku od 17 do 30 let. K tomuto zřízení nebo doplnění hasičstva je třeba schválení nadřízeného národního výboru.

§ 10.

Odborný dohled.

Odborný dohled nad hasičstvem (§§ 6 až 9) vykonávají místní národní výbory a jim nadřazené okresní a krajské národní výbory, v nejvyšší stolici ministerstvo vnitra. Nadřazené dozorní orgány mohou vydávat pro hasičstvo a jeho příslušníky závazné pokyny a směrnice.

Oddíl IV.

Opatření prostředků.

§ 11.

Úhrada nákladů.

(1) Náklady na opatření a udržování věcných prostředků požární ochrany hradí národní výbory. Totéž platí o nákladech spojených se zřízením a udržováním hasičstva s výhradou ustanovení odstavce 2.

(2) Náklady na zřízení a udržování požární ochrany závodu i s náklady na zřízení a udržování závodního hasičstva hradí závod.

(3) Náklady, které vzniknou zásahem závodního hasičstva mimo závod, uhradí závodní místní národní výbor, v jehož obvodu k zásahu došlo, pokud nelze spravedlivě požadovat bezplatné spolupůsobení.

(4) Vláda upraví nařízením, zda a v jakém rozsahu hradí stát příslušníkům hasičstva a osobám na výzvu pomáhajícím hasičstvu, jakož i jiným osobám konajícím povinnost v oboru požární ochrany škodu, vzniklou zejména při zásahu nebo výeviku hasičstva.

(5) Národní pojištění osob, uvedených v odstavci 4, zejména při zásahu nebo výeviku hasičstva, pokud nejsou již pojištěny jinak, upraví ministerstvo práce a sociální péče podle § 3 odst. 5 zákona č. 99/1948 Sb., o národním pojištění, ve znění zákona č. 269/1949 Sb. Výhaje na toto pojištění hradí stát.

Opatření věcných prostředků
požární ochrany.

§ 12.

(1) Ministerstvo vnitra spolupůsobí při formalisaci a typisaci předmětů a zařízení sloužících požární ochraně. Rovněž se zúčastní plánování věcných prostředků požární ochrany, opatřuje podklady pro jejich výrobu a jiné opatření k jejich účelnému rozdělení.

(2) Ministr vnitra může nařízením stanoviti, jak se opatřují a zkoušejí předměty a zařízení sloužící požární ochraně.

§ 13.

Dosavadní majetek hasičských spolků, který slouží požární ochraně, nebudež odnímán tomuto určení. Národní výbory dohlížejí, aby toto ustanovení bylo zachovááno.

Oddíl V.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 14.

Úprava podrobností.

(1) Vláda vymezí nařízením povinnosti k osobní a věcné pomoci při zamezování a zdolávání požárů, zejména při zásahu a výcviku hasičstva, a upraví blíže úkoly národních výborů v oboru požární ochrany, dále činnost a organizaci hasičstva a práva a povinnosti jeho příslušníků, jakož i zásady organizace hasičských spolků. Úpravu podrobností může svěřit v nařízení obecným předpisům ministerstva vnitra a jiných úřadů (orgánů).

(2) Řízení výkonu služby hasičstva, jeho výcvik, školení a vnější označení upraví ministerstvo vnitra vyhláškou v příslušném úředním listě.

§ 15.

Zmocnění k úpravám v oboru požární ochrany.

Vláda může nařízením vydat předpisy o opatřeních směřujících k zamezení požárů a jiných živelních pohrom nebo k zamezení nehod, jakož i předpisy o opatření náhradních sídlišť, budov a zařízení. Úpravu podrobností může v nařízení svěřit obecným předpisům národních výborů a jiných úřadů.

§ 16.

Trestní ustanovení.

(1) Kdo nedbá opatrnosti nutné k zamezení nebo zdolání požáru, jiné živelní pohromy nebo nehody, nebo kdo v takových případech nepříspěje na pomoc, ač je k tomu povinen, nebo neplní na vyzvání úkoly, k nimž jest povinen, anebo kdo hrubě poruší svou povinnost vyplývající z příslušnosti k hasičstvu, bude potrestán, pokud nejde o čin přísněji trestný, okresním národním výborem pokutou do 50.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do dvou měsíců.

(2) Stejně bude potrestán, pokud nejde o čin přísněji trestný, kdo ztěžuje nebo znemožňuje zásah hasičstva nebo uvádí v omyl hasičstvo zlomyslnými poplachy nebo neprávem používá signálů vyhrazených hasičstvu.

(3) V případě nedobytnosti pokuty se uloží náhradní trest vězení (uzamčení) do dvou měsíců, při čemž však úhrnná délka vězení (uzamčení) nesmí přesahovat dobu dvou měsíců.

§ 17.

Požární ochrana v hornictví.

Nedotčeny zůstávají dosavadní předpisy, podle nichž přísluší báňským úřadům péče o po-

žární ochranu v hornictví pod povrchem i na povrchu. Součinnost těchto úřadů s národními výbory v oboru požární ochrany v hornictví upraví ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem průmyslu.

Účinnost a provedení.

§ 18.

(1) Dnem počátku účinnosti tohoto zákona se zrušuje použitelnost vládního nařízení č. 30/1942 Sb., o věcech požární ochrany, a platnost, po případě použitelnost ostatních předpisů, které odporují tomuto zákonu.

(2) Dnem, kdy nabude účinnosti vládní nařízení vydané podle § 14 odst. 1, pozbudou platnosti, po případě použitelnosti všechna ustanovení obsažená v jiných předpisech o předmětech v tomto nařízení upravených, zejména pozbudou platnosti dosavadní ustanovení požárních řádů v zemích českých a obdobných předpisů na Slovensku.

§ 19.

Tento zákon nabývá účinnosti 30. dnem po vyhlášení; provede jej ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.
Dr. John v. r.
Zápotecký v. r.
Nosek v. r.

63.

Zákon

ze dne 17. května 1950

o úpravě hospodaření s tabákem, solí a lihem a o zrušení státních finančních monopolů.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl I.

Hospodaření s tabákem.

§ 1.

(1) Ministr výživy zřídí v dohodě s ministrem financí národní podnik z majetkových podstat státního podniku československý tabákový monopol s výjimkou těch, které jsou uvedeny v odstavci 2.

(2) Ministr výživy vyjme v dohodě s ministrem financí z majetkových podstat státního podniku československý tabákový monopol na návrh ministra vnitřního obchodu části, které slouží k provozování obchodní činnosti. Ministr vnitřního obchodu začlení tyto části do některého podniku, na nějž se vztahuje jeho působnost.

(3) Ministr financí určí v dohodě s ministry výživy a vnitřního obchodu, které ze závazků vzniklých z dosavadní činnosti československého tabákového monopolu převezme národní podnik a které podnik, do něhož byly začleněny části majetkových podstat podle odstavce 2.

§ 2.

(1) Národnímu podniku, zřízenému podle § 1 odst. 1, přísluší výhradní oprávnění:

- a) k pěstování tabáku a tabákového semene a
- b) k zpracování tabáku, jeho náhražek a k výrobě tabákového zboží.

(2) Národní podnik, zřízený podle § 1 odst. 1, může pověřit pěstováním tabáku a tabákového semene jiné osoby podle pěstitelského řádu, který vydá.

Oddíl II.

Hospodaření se solí.

§ 3.

Ministr výživy zřídí v dohodě s ministrem financí ze státního majetku spravovaného státními solivary v Prešově, z majetkové podstaty Solných mlýnů, společnosti s ručením obmezeným v Olomouci, a ze státního majetku spravovaného dosavadními obchodními správami solného monopolu v Praze a v Bratislavě národní podnik pro hospodaření se solí.

§ 4.

(1) Dnem zrušení předpisů o solném monopolu (§ 11) zanikají bez likvidace Solné mlýny, společnost s ručením obmezeným v Olomouci, a veškerá její práva a závazky přecházejí na stát. Soudy a orgány veřejné správy provedou na návrh ministerstva výživy potřebné zápisy ve veřejných knihách s odvoláním na tento zákon.

(2) Za převzatý majetek Solných mlýnů přísluší společníkům náhrada nejvýše do jmenovité hodnoty jejich kmenových vkladů. O náhradě, způsobu placení a o době splatnosti rozhodne ministerstvo výživy v dohodě s ministrem financí.

§ 5.

(1) Národnímu podniku pro hospodaření se solí přísluší výhradní oprávnění:

- a) k získávání solanky,
- b) k výrobě, zpracování, úpravě, zušlechťování a balení solí ve výrobě.

(2) Ministr výživy může udělit oprávnění k výrobě, úpravě a zušlechťování soli jiným národním podnikům.

Oddíl III.

Hospodaření s lihem.

§ 6.

(1) Ministr výživy upraví hospodaření s lihem, zejména přejímání a odbavování lihu a soustředění v oboru plánování výroby a odbytu lihu. Opatření všeobecné povahy vyhlásí ministerstvo výživy v příslušném úředním listě.

(2) Majetku spravovaného dosud československým monopolem lihovým se použije způsobem, který stanoví ministr financí v dohodě s ministrem výživy.

§ 7.

Ministerstvo financí vydá k zajištění všeobecné daně z lihu a výrobků z lihu vyhláškou v příslušném úředním listě předpisy o kontrole výroby a oběhu lihu.

Oddíl IV.

Společná ustanovení.

§ 8.

(1) Pro národní podniky, které budou zřízeny podle § 1 odst. 1 a § 3, platí, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, předpisy upravující právní poměry národních podniků, zřízených podle dekretu presidenta republiky č. 101/1945 Sb., o znárodnění některých podniků průmyslu potravinářského, ve znění předpisů jej měnících a doplňujících.

(2) Národní podniky mohou vykonávat a obstarávat samostatně všechny práce a pomocné úkony, které souvisí s předmětem jejich podnikání nebo slouží k udržování jejich zařízení, i kdyby bylo jinak k nim třeba živnostenského oprávnění.

§ 9.

(1) Zaměstnanci československého tabákového monopolu přecházejí do služeb národního

podniku, zřízeného podle § 1 odst. 1, nebo do podniku, do něhož budou začleněny části majetkových podstat podle § 1 odst. 2. Zaměstnanci podniků a zařízení, z nichž se zřídí národní podnik pro hospodaření se solí (§ 3), přecházejí do služeb tohoto národního podniku. Zaměstnanci československého monopolu lihového přecházejí do služeb podniku, který bude pověřen úkoly lihového hospodářství (§ 6). Zaměstnanci uvedení v předchozích větách se stávají zaměstnanci v soukromoprávním pracovním poměru.

(2) Národní podniky, které budou zřízeny podle §§ 1 a 3, upraví pracovní a mzdové poměry svých zaměstnanců pracovními a mzdovými řády, jež, podléhají schválení ministerstva práce a sociální péče. Dokud tyto řády nenabudou účinnosti, platí pro pracovní (služební) a mzdové (platové) poměry zaměstnanců národních podniků dosavadní předpisy s tou změnou, že příslušnost k opatřením o jednotlivých zaměstnancích přechází výlučně na orgány národních podniků. Na zaměstnance československého tabákového monopolu, kteří přejdou do podniku, uvedeného v § 1 odst. 2, a na zaměstnance československého monopolu lihového, kteří přejdou do podniku, který bude pověřen úkoly lihového hospodářství (§ 6), se vztahují pracovní a mzdové předpisy, platné pro zaměstnance těchto podniků.

(*) Pokud zaměstnanci podniků a jiných zařízení byli dosud v pragmatikálním nebo regulovaném služebním poměru, upraví vláda nařízením nové jejich pensijní a úrazové zabezpečení; než se tak stane, postupuje se podle dosavadních předpisů.

(4) Úrazové zaopatření osob, které jako smluvní zaměstnanci československého tabákového monopolu utrpěly při provozování tohoto podniku úraz před 1. říjnem 1948, a pozůstalých po nich, zůstává nedotčeno.

(5) Věci pracovních (služebních) a mzdových (platových) poměrů a jiné osobní věci zaměstnanců národních podniků (§ 1 odst. 1 a § 3), pocházející z doby přede dnem zřízení národních podniků a v ten den nevyřízené, vyřizují podle dosavadních předpisů místo orgánů do té doby příslušných výlučně orgány národních podniků. Rovněž nevyřízené věci pracovních (služebních) a mzdových (platových) poměrů a jiné osobní věci zaměstnanců, kteří přejdou do podniku, uvedeného v § 1 odst. 2 nebo do podniku pověřeného úkoly lihového hospodářství (§ 6), vyřizují podle dosavadních předpisů místo orgánů do té doby příslušných výlučně orgány těchto podniků. Proti opatřením

vydaným podle předcházejících vět ve věcech veřejnoprávních nároků se může zaměstnanec odvolat do 15 dnů od doručení vyřízení k věcně příslušnému ministerstvu. Ustanovení o výlučné příslušnosti orgánů národních podniků nebo podniků uvedených v druhé větě neplatí, nelze-li podle dosavadních předpisů vyřídit věc bez součinnosti některého ústředního úřadu, vlády nebo presidenta republiky.

(6) Ministr financí, věcně příslušný ministr a předseda nejvyššího účetního kontrolního úřadu určí, jakým podílem a způsobem uhradí stát, národní podniky, podnik uvedený v § 1 odst. 2 a podnik, který bude pověřen úkoly lihového hospodářství (§ 6), náklady na úhradu dávek pensijního zaopatření, včetně platů povolených podle volné úvahy, a na úhradu dávek úrazového zaopatření zaměstnanců těchto podniků a pozůstalých po nich, jakož i bývalých zaměstnanců v československém tabákovém monopolu, československém monopolu lihovém, státních solivarech v Prešově a v obchodních správách solného monopolu v Praze a v Bratislavě a pozůstalých po těchto zaměstnancích.

§ 10.

(1) Kdo poruší ustanovení tohoto zákona nebo předpisů podle něho vydaných, s výjimkou přestupků uvedených v odstavci 2, bude potrestán, nejde-li o čin soudně trestný, okresním národním výborem pro správní přestupek pokutou do 500.000 Kčs a trestem na svobodě do šesti měsíců nebo některým z těchto trestů; pro případ nedobytnosti pokuty uloží se náhradní trest na svobodě podle míry zavinění do šesti měsíců. Uložili-li se oba tresty zároveň, nesmí trest na svobodě spolu s náhradním trestem za nedobytnou pokutu činit více než šest měsíců.

(2) Přestupky proti předpisům vydaným podle § 7 budou stíhány a trestány podle zákona č. 283/1948 Sb., o všeobecné dani, ve znění zákona č. 263/1949 Sb.

Oddíl V.

Zrušení státních finančních monopolů a zavedení všeobecné daně.

§ 11.

(1) S výhradou ustanovení odstavce 3 se zrušují předpisy o státních finančních monopolech tabákovém, solném, lihovém, výbušných látek a umělých sladidel, jakož i ostatní předpisy odporující tomuto zákonu.

(2) Zrušují se zejména:

- a) celní a monopolní řád,
- b) ustanovení § 4 obecného horního zákona,
- c) zák. čl. XI/1868, o solném důchodku, a všechny předpisy o solném monopolu platné dosud na Slovensku,
- d) zák. čl. XIV/1868, o tabákovém důchodku, a všechny předpisy o tabákovém monopolu platné dosud na Slovensku,
- e) zákon č. 95/1888 ř. z., o clu z pálených lihovin, o dani z kořalky a z výroby lisovaného droždí, jež spojena jest s pálením kořalky,
- f) část II nařízení č. 120/1899 ř. z., o změně zákona o dani z lihu,
- g) zák. čl. XX/1899, o dani z lihu,
- h) zákon č. 414/1919 Sb., jímž se zavádí monopol výbušných látek,
- ch) zákon č. 643/1919 Sb., jímž se ruší nebo mění některá ustanovení zákona o dani z lihu,
 - i) zákon č. 74/1920 Sb., jímž se mění licenční poplatek z dovezeného tabáku a tabákových tovarů,
 - j) zákon č. 326/1921 Sb., jímž se mění některá ustanovení zákonů o solném monopolu,
 - k) ustanovení § 1 vládního nařízení č. 206/1924 Sb., kterým se provádí zákon o úpravě hospodaření ve státních závodech, ústavách a zařízeních, jež převahou nemají plniti úkoly správní, pokud se za podnik spravovaný podle zásad obchodního hospodaření prohlašuje „Tabáková režie“,
 - l) ustanovení § 87 odst. 1 č. 24 celního zákona č. 114/1927 Sb. a § 171 a část I přílohy A vládního nařízení č. 168/1927 Sb., jímž se provádí celní zákon,
 - m) zákon č. 86/1932 Sb., jímž se mění některá ustanovení o dani z lihu a upravuje hospodaření s lihem,
 - n) zákon č. 270/1937 Sb., jímž se upravuje státní monopol umělých sladidel,
 - o) ustanovení §§ 92 až 104 zákona č. 30/1946 Sb., o nové úpravě československého práva v oboru nepřímých daní a státních finančních monopolů,
 - p) ustanovení § 1 zákona č. 118/1948 Sb., o organizaci velkoobchodní činnosti a o znárodnění velkoobchodních podniků, pokud z dosahu zákona vylučuje obchodní

činnost provozovanou státními finančními monopoly,

- r) ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 279/1948 Sb., o Velkodistribučním podniku v oboru potravinářském.

(3) Nedotčena zůstávají

- a) ustanovení bezpečnostních předpisů týkajících se výbušných látek,
- b) část I č. 1 odst. 10 písm. b) přílohy A vládního nařízení č. 168/1927 Sb.,
- c) § 2 odst. 1 č. 10 vládního nařízení č. 36/1949 Sb., o finančních referátech okresních národních výborů, pokud jde o výbušné látky.

§ 12.

(1) Tabák a tabákové výrobky, sůl, lih, výbušné látky a umělá sladidla podléhají ode dne zrušení předpisů uvedených v § 11 všeobecné dani podle zákona č. 283/1948 Sb., o všeobecné dani, ve znění zákona č. 263/1949 Sb.

(2) Ministr financí může nařízením stanovit, aby náhradní dávka za monopolní daň z lihu, vybíraná podle § 108 odst. 2 celního zákona a podle § 219 vládního nařízení č. 168/1927 Sb., ve znění vládního nařízení č. 105/1949 Sb., byla ode dne zrušení monopolních předpisů týkajících se lihu vybírána jakožto náhradní dávka za všeobecnou daň z lihu.

Oddíl VI.

Závěrečná ustanovení.

§ 13.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení s výjimkou ustanovení § 11 odst. 1 a 2, u nichž stanoví ministr financí nařízením, kdy a v jakém rozsahu nabývají účinnosti; provedou je ministři výživy, vnitřního obchodu a financí v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Kabeš v. r.

Krajčír v. r.

Ing. Jankovcová v. r.

64.**Zákon****ze dne 18. května 1950**

o sociálním zabezpečení osob povolanych k službě v branné moci a jejich rodinných příslušníků.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část první.**Rozsah platnosti.****§ 1.**

Tento zákon upravuje sociální zabezpečení

1. zaměstnanců povolanych k službě v branné moci tím, že
 - a) omezuje rozvazatelnost jejich pracovního poměru se strany zaměstnavatele,
 - b) dává jim nárok na pracovní volno před nastoupením služby v branné moci a
 - c) upravuje jejich nároky na mzdu nebo plat (dále jen „mzda“) po dobu vykonávání této služby;
2. osob povolanych k službě v branné moci (dále jen „povolane osoby“) tím, že umožňuje poskytnout jim mimořádný příspěvek;
3. povolanych osob a jejich rodinných příslušníků tím, že upravuje jejich národní pojištění, a
4. rodinných příslušníků povolanych osob tím, že jim dává nárok na zaopatřovací příspěvek.

§ 2.

(1) Ustanovení tohoto zákona o zaměstnancích platí přiměřeně pro učně a domácí dělníky.

(2) Službou v branné moci se podle tohoto zákona rozumí každá služba podle branného zákona vyjma službu vojenských osob z povolání a službu příslušníků Sboru národní bezpečnosti ve vojsku.

(3) Vláda stanoví nařízením,

- a) které osoby se podle tohoto zákona vyjma jeho část čtvrtou pokládají za rodinné příslušníky a
- b) na které jiné služby konané v zájmu obrany státu a v jakém rozsahu se přiměřeně vztahují ustanovení tohoto zákona; při tom může také stanovit potřebné odchylky od jeho ustanovení.

Část druhá.**Ochrana zaměstnanců povolanych k službě v branné moci.****§ 3.**

Omezení rozvazatelnosti pracovního poměru se strany zaměstnavatele.

(1) Zaměstnavatel nemůže v ochranné době (§ 4) rozvázat s právním účinkem pracovní poměr se zaměstnancem povolany k službě v branné moci.

(2) Ustanovení odstavce 1 neplatí:

- a) ruší-li se podle příslušných předpisů podnik nebo zastavuje-li se trvale jeho provoz, vyjma případy, kdy se majetková podstata zrušeného podniku začleňuje do jiného podniku, nebo
- b) je-li tu důležitý důvod, pro nějž je zaměstnavatel podle příslušných předpisů oprávněn pracovní poměr předčasně zrušit; nemůže jej však zrušit pro zaměstnancovu nemoc nebo úraz.

(3) Výpověď daná zaměstnavatelem před ochrannou dobou tak, že by výpovědní lhůta skončila za jejího běhu, je sice platná, avšak výpovědní lhůta v takovém případě končí teprve uplynutím ochranné doby podle § 4 odst. 2 a 3.

§ 4.**Ochranná doba.**

(1) Ochranná doba počíná dnem, kdy byl zaměstnanci doručen povolávací rozkaz nebo kdy byla uveřejněna vyhláška obsahující hromadný povolávací rozkaz, nejdříve však 3 měsíce přede dnem stanoveným k nastoupení služby.

(2) Ochranná doba končí uplynutím 14 dnů po skončení služby v branné moci. Brání-li zaměstnanci po skončení této služby v nastoupení práce důležitá příčina, kterou nezavinil úmyslně ani hrubou nedbalostí, končí ochranná doba uplynutím 14 dnů po pomnutí důležité příčiny, nejpozději však uplynutím 6 měsíců po skončení služby v branné moci. Brání-li však zaměstnanci v nastoupení práce nemoc způsobená nebo zhoršená touto službou nebo úraz utrpěný jejím výkonem a zaměstnanec tuto nemoc nebo úraz nezavinil úmyslně ani hrubou nedbalostí, a osvědčí-li úřední lékař před uplynutím uvedených 6 měsíců, že zaměstnanec bude schopen konat práci v svém dosavadním zaměstnání nejpozději do dalších 6 měsíců, končí ochranná doba nejpozději uplynutím 1 roku po skončení služby v branné moci.

(3) Zaměstnanec, který pro důležitou příčinu uvedenou v odstavci 2 nemůže nastoupit práci, je povinen to oznámit bez zbytečného průtahu svému zaměstnavateli. Nesplní-li tuto povinnost, končí ochranná doba uplynutím 14 dnů ode dne skončení služby v branné moci.

§ 5.

Pracovní volno.

(1) Zaměstnanec povolánému k službě v branné moci přísluší přede dnem stanoveným povolávacím rozkazem (určovací lístkem) k jejímu nastoupení pracovní volno v nezbytném nutném rozsahu, nejdéle však 3 dny. Do těchto dnů se započítává doba potřebná k nejkratší cestě z místa trvalého pobytu do místa nastoupení. Trval-li zaměstnanec v pracovní poměr u téhož zaměstnavatele nebo v témž podniku v den uvedený v první větě aspoň 2 týdny, přísluší mu za dobu poskytnutého pracovního volna mzda, jako kdyby pracoval. Bližší úpravu provede vláda nařízením.

(2) Zaměstnanec, který bez vážného důvodu opustí práci před prvním dnem pracovního volna, jež mu náleží, ztrácí případný nárok na mzdu za celé toto pracovní volno.

§ 6.

Povinnost nastoupit práci.

(1) Zaměstnanec je po skončení služby v branné moci povinen nastoupit práci v svém dosavadním zaměstnání bez zbytečného průtahu, nejpozději však

- a) do 3 dnů, netrvala-li tato služba déle než 5 měsíců, a
 - b) do 1 týdne, trvala-li tato služba déle než 5 měsíců.
- (2) Bližší úprava provede vláda nařízením.

§ 7.

Mzda.

(1) Zaměstnanec povolánému k službě v branné moci, jehož pracovní poměr u téhož zaměstnavatele nebo v témž podniku trvá v den stanovený povolávacím rozkazem (určovací lístkem) k nastoupení služby aspoň 2 týdny, přísluší před jejím nastoupením od zaměstnavatele mzda za první 2 týdny od uvedeného dne. Zaměstnanec, který základní nebo náhradní službu vykonává ve dvou nebo více částech, přísluší před nastoupením druhé nebo další části služby od zaměstnavatele mzda za

1 týden ode dne stanoveného k nastoupení druhé nebo další části služby. Zaměstnanec, který bez vážného důvodu opustil práci před prvním dnem pracovního volna, jež mu náleželo, kráčí se nárok na mzdu podle ustanovení první a druhé věty o jednu šestinu za každý neomluveně zameškaný pracovní den (směnu).

(2) Vedle nároku podle první věty odstavce 1 přísluší tam uvedenému zaměstnanci, který vykonává službu v branné moci vyjma službu základní a náhradní, po dobu vykonávání služby, pokud přesahuje 2 týdny, nejdéle však po dobu dalších 4 týdnů, od zaměstnavatele mzda, snížená o částku, která bude stanovena podle odstavce 3. Nárok na tuto sníženou mzdu vzniká jen tehdy, má-li zaměstnanec rodinné příslušníky, jejichž zaopatření na něm podstatně závisí a o něž není v té době postaráno jinak.

(3) Bližší úpravu provede vláda nařízením, které také stanoví, o jakou částku se snižuje mzda podle odstavce 2 a kdy přísluší zaměstnanci nárok na ni výjimečně po dobu nejdéle 6 týdnů.

(4) Mzda podle odstavců 1 a 2 se nezapočítává do vyměřovacího základu podle předpisů o národním pojištění a je osvobozena od daně ze mzdy.

(5) Po skončení služby v branné moci přísluší zaměstnanci mzda ode dne opětného nastoupení práce. Nemůže-li však nastoupit práci pro nemoc nebo úraz a zaměstnankyně také z důvodu těhotenství nebo mateřství, přísluší jí mzda podle obecných předpisů.

§ 8.

Jiné peněžité a naturální požitky.

(1) Za dobu, po kterou zaměstnanec vykonává službu v branné moci, a po jejím skončení až do dne nastoupení práce nepřislouží mu od zaměstnavatele vyjma mzdu uvedenou v § 7 žádné jiné peněžité požitky podle dosavadních předpisů.

(2) Po dobu uvedenou v odstavci 1 přísluší zaměstnanci z naturálních požitků toliko byt; pokud ho po uvedenou dobu používá sám nebo jeho rodinní příslušníci, přísluší mu také otop a světlo.

§ 9.

Neplatná ujednání.

Ujednání odporující ustanovením §§ 3 až 8 nebo předpisům vydaným podle nich jsou neplatná, a to i když byla uzavřena před jejich účinností.

§ 10.

Příspěvek zaměstnavatelům.

Vláda může nařízením stanovit, že některým zaměstnavatelům lze z veřejných prostředků poskytnout příspěvek na úhradu nákladů, které pro ně vyplývají z ustanovení druhé části tohoto zákona.

Část třetí.

Mimořádný příspěvek.

§ 11.

(1) Vláda stanoví nařízením, kdy lze poskytnout povoláním osobám z veřejných prostředků mimořádný příspěvek k zmírnění tvrdosti, k nimž by došlo při provádění tohoto zákona, zejména, jde-li o zaměstnance povolané k službě v branné moci,

- a) jejichž pracovní poměr byl bez jejich viny v ochranné době zaměstnavatelem rozváznán s právním účinkem, nebo
- b) jimž nepřísluší přede dnem stanoveným k nastoupení uvedené služby mzda za dobu poskytnutého pracovního volna a za první 2 týdny od uvedeného dne, po případě snížená mzda podle § 7 odst. 2.

(2) Nebylo-li by možno zmírnit tvrdosti, k nimž by došlo při provádění tohoto zákona, na podkladě vládního nařízení uvedeného v odstavci 1, může ministerstvo práce a sociální péče učinit opatření k jejich zmírnění.

Část čtvrtá.

Národní pojištění.

Nároky povolaných osob.

§ 12.

(1) O zabezpečení povolaných osob v případě nemoci a mateřství platí všeobecné předpisy o vojenské nemocenské péči, pokud se dále nestanoví jinak.

(2) Osoby, které byly v den před nastoupením služby v branné moci (§ 2 odst. 2) povinně pojištěny pro případ nemoci a mateřství podle zákona o národním pojištění, nemají po dobu vykonávání této služby nárok na dávky nemocenského pojištění podle uvedeného zákona.

(3) Po skončení služby v branné moci mají osoby uvedené v odstavci 2 nárok na nemocenskou dávku jen podle zákona o národním pojištění, a to i v tom případě, vznikla-li skutečnost zakládající tento nárok během uvedené služby.

(4) Nárok na nemocenskou dávku jen podle zákona o národním pojištění mají také osoby, u nichž zanikly předpoklady pro povinné nemocenské pojištění v době od počátku ochranné doby (§ 4 odst. 1) do 6 týdnů po skončení služby v branné moci, vznikla-li skutečnost zakládající tento nárok během uvedené služby nebo do 6 týdnů po jejím skončení.

(5) Nedotčeny zůstávají nároky na dávky, které mají podle § 5 odst. 2 zákona o vojenské nemocenské péči po skončení služby v branné moci osoby, jež před nastoupením této služby nepodléhaly povinnému pojištění pro případ nemoci a mateřství podle zákona o národním pojištění a které nemají nárok na zaopatření podle předpisů o péči o vojenské a válečné poškození a oběti války a fašistické persekuce.

§ 13.

(1) Pokud nelze stanovit u osob uvedených v § 12 odst. 3 a 4 vyměřovací základ pro dávky nemocenského pojištění podle příznivějších obecných ustanovení zákona o národním pojištění, stanoví se podle příjmu stejně starého zaměstnance přibližně stejného druhu zaměstnání a se stejnou základní mzdou.

(2) Pro národní pojištění důchodové se doba vykonávání služby v branné moci posuzuje vždy jako doba náhradní podle zákona o národním pojištění (§ 61 odst. 2 písm. b) a § 71 odst. 3 a 5 téhož zákona).

§ 14.

(1) Vláda stanoví nařízením, které osoby konající službu v branné moci nebo jiné služby v zájmu obrany státu a které nejsou podle dohodnutých předpisů účastny vojenské nemocenské péče, stávají se jejími účastníky a jak se upraví jejich národní pojištění.

(2) Ústřední národní pojišťovna stanoví v dohodě s jednotnou odborovou organizací a s vrcholnými zájmovými organizacemi vyhláškou v příslušném úředním listě, za jakých podmínek ožívá dobrovolné pokračování v pojištění a dobrovolné pojištění osob, které byly takto pojištěny v den před nastoupením služby v branné moci.

§ 15.

Nároky rodinných příslušníků.

(1) Rodinným příslušníkům osob, na něž se vztahují ustanovení § 12, kteří nemají v případě nemoci a mateřství nárok na dávky ze svého pojištění, poskytuje Ústřední národní

pojišťovna dávky nemocenského pojištění podle ustanovení zákona o národním pojištění o dávkách rodinným příslušníkům.

(2) Zemře-li rodinný příslušník některé z osob uvedených v § 12, poskytne Ústřední národní pojišťovna pohřebné podle § 49 zákona o národním pojištění.

(3) Dávky podle odstavců 1 a 2 se poskytují po dobu, po kterou osoby uvedené v § 12 mají nárok na nemocenské dávky podle zákona o vojenské nemocenské péči nebo podle zákona o národním pojištění.

(4) Vláda stanoví nařízením, kdy ustanovení tohoto paragrafu platí také pro rodinné příslušníky osob uvedených v § 14 odst. 1.

(5) Rodinnými příslušníky podle čtvrté části tohoto zákona se rozumějí osoby, které se pokládají za rodinné příslušníky podle zákona o národním pojištění.

§ 16.

Pojistné.

(1) Za osoby uvedené v § 12 odst. 2 a za osoby, které v den před nastoupením služby v branné moci byly povinně pojištěny pouze v důchodovém pojištění podle zákona o národním pojištění, neplatí se po dobu vykonávání této služby pojistné podle uvedeného zákona. Plátce pojistného je povinen ohlásit příslušné okresní národní pojišťovně nastoupení a ukončení pojištěnecovy služby v branné moci.

(2) Vláda stanoví nařízením, zda, po případě v jakém rozsahu platí ustanovení odstavce 1 obdobně pro úpravu provedenou podle § 14 odst. 1 a podle § 15 odst. 4.

Část pátá.

Zaopatřovací příspěvek.

§ 17.

Nárok na příspěvek a jeho výše.

(1) Rodinní příslušníci povoláných osob mají nárok na zaopatřovací příspěvek (dále jen „příspěvek“), závisí-li jejich zaopatření podstatně na povoláných osobách a není-li o ně v době, kdy tyto osoby vykonávají službu v branné moci, postaráno jinak.

(2) Nároku na příspěvek se nelze vzdát a nelze jej zcizit ani zatížit. Rovněž na něj nelze vést exekuci nebo jej postihnout zajišťovacím opatřením. Jednání odporující ustanovením první věty jsou právně neúčinná.

(3) Vláda stanoví nařízením,

- a) kdy vzniká a zaniká nárok na příspěvek,
- b) po kterou dobu tento nárok odpočívá,
- c) jaká je výše příspěvku a
- d) kdy a jak se příspěvek vyplácí.

(4) Příspěvek je osvobozen od daně důchodové.

§ 18.

Řízení.

(1) Nárok na příspěvek se uplatňuje přihláškou, o níž rozhoduje okresní národní výbor. Vláda může nařízením stanovit odchylky od obecných předpisů o správním řízení, nutné pro zvláštní povahu řízení o příspěvku.

(2) Oprávnění rodinní příslušníci, po případě jejich zákonní zástupci jsou povinni neprodleně oznámit úřadu, který příspěvek vyplácí, každou skutečnost, jež může mít vliv na další trvání nároku na příspěvek nebo na jeho výši.

§ 19.

Vrácení příspěvku.

(1) Příjemci, jemuž byl příspěvek zcela nebo zčásti poskytnut, ač pro to nebylo právního podkladu, uloží okresní národní výbor, aby jej nebo jeho část vrátil, a to

1. bez časového omezení, jestliže rodinný příslušník, po případě jeho zákonný zástupce
 - a) nesplnil oznamovací povinnost stanovenou v § 18 odst. 2, nebo
 - b) přivodil přiznání nebo výplatu příspěvku tvrzením nepravdivých nebo zatajením závažných skutečností, anebo
 - c) byl soudem pravomocně odsouzen proto, že vyloudil poskytnutí příspěvku trestným činem;
2. za dobu 1 roku přede dnem, v němž mu byl doručen výměr stanovící povinnost příspěvek vrátit, ve všech ostatních případech.

(2) Pravoplatná rozhodnutí podle odstavce 1 jsou exekučními tituly a vykonávají se politickou nebo soudní exekucí. V případech hodných zvláštního zřetele může krajský národní výbor prominout vrácení neprávem přijatého příspěvku nebo jeho části.

(3) Částky, jejichž vrácení lze požadovat podle ustanovení odstavce 1, mohou být také započteny na vrub částek, které příjemci příspěvků přísluší podle předpisů o péči o vojenské a válečné poškozence a oběti války a fašistické persekuce. Opatřeními podle předchozí věty nesmí být ohrožena výživa rodinného příslušníka.

§ 20.

Bezdomovci a cizí státní příslušníci.

(1) Bezdomovci, kteří mají trvalý pobyt na území Československé republiky, se při posuzování nároku na příspěvek považují za československé občany.

(2) Cizí státní příslušníci, kteří mají trvalý pobyt na území Československé republiky a kteří splňují podmínky vyplývající z § 15, mají nárok na příspěvek jen tehdy, přiznávají-li předpisy státu, jehož jsou příslušníky, československým občanům obdobný nárok. Vládní nařízení stanoví, kdy podmínka vzájemnosti nemusí být splněna.

Část šestá.

Zvláštní ustanovení platná v době zvýšeného ohrožení státu.

§ 21.

(1) V době zvýšeného ohrožení státu platí tyto odchylky:

1. Příspěvek podle části páté může být v případech hodných zvláštního zřetele přiznán i osobám, které nejsou rodinnými příslušníky ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a), splňují-li ostatní stanovené podmínky.
2. Výši příspěvku může upravit ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvy financí a národní obrany vyhláškou v příslušném úředním listě.

(2) Vláda může pro dobu uvedenou v odstavci 1 stanovit nařízením další odchylky od ustanovení tohoto zákona.

Část sedmá.

Ustanovení trestní, společná, přechodná a závěrečná.

§ 22.

Trestní ustanovení.

(1) Přestupku se dopouští, nejde-li o čin trestný soudně, kdo

- a) přivodí přiznání či výplatu mimořádného nebo zaopatřovacího příspěvku tvrzením nepravdivých nebo zatajením závažných skutečností nebo
- b) neprodleně neoznámí úřadu, který příspěvek vyplácí, skutečnost, jež má vliv na další trvání nároku na příspěvek nebo na jeho

výši, ač byl k tomu podle ustanovení § 13 odst. 2 povinen, takže tím státu byla nebo mohla být způsobena škoda.

(2) Přestupky podle odstavce 1 trestají okresní národní výbory pokutou do 10.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do 14 dnů anebo oběma těmito tresty.

(3) Pro případ nedobytnosti pokuty se vyměří náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění do 14 dnů. Uloží-li se oba tresty zároveň, nesmí trest na svobodě spolu s náhradním trestem za nedobytnou pokutu přesahovat 14 dnů.

(4) Jednání a opominutí přičící se ustanovením části čtvrté se trestají podle trestních ustanovení zákona o národním pojištění, po případě zákona o vojenské nemocenské péči.

§ 23.

Osвобоzení od poplatků a dávek.

Písemnosti a úřední úkony ve věcech mimořádného a zaopatřovacího příspěvku jsou osvobozeny od poplatků a dávek za úřední úkony ve věcech správních.

§ 24.

Mzdové nároky některých zaměstnanců za dobu od 1. ledna do 23. září 1949.

(1) Vyhláška ministerstva práce a sociální péče č. 964/1949 Ú. l. I, kterou se upravují mzdové nároky zaměstnanců vykonávajících vojenskou činnou službu, ve znění vyhlášky č. 991/1949 Ú. l. I, platí i pro zaměstnance (učně) tam uvedené a obdobně též pro domácí dělníky, kteří nastoupili vojenskou činnou službu v době od 1. ledna do 23. září 1949.

(2) Bylo-li osobě, na niž se vztahuje ustanovení odstavce 1, vyplaceno za dobu od 1. ledna do 23. září 1949 podle předpisů v této době platných na mzdě více, než jí přísluší podle předpisů uvedených v odstavci 1, není povinna přeplatek vrátit.

(3) Osoba, na niž se vztahuje ustanovení odstavce 1 a jejímž rodinným příslušníkem byl za dobu od 1. ledna do 23. září 1949 vyplácen státní vyživovací příspěvek, má vůči zaměstnavateli nárok jen na rozdíl mezi mzdou (sníženou mzdou) a vyplacným státním vyživovacím příspěvkem.

(4) Zaměstnavatelé, kteří jsou soukromými podnikateli, jsou povinni uhradit úřadu nebo orgánu, jež vyživovací příspěvek vyplatil, částky, o něž se podle odstavce 3 zmenšil nárok tam uvedených osob na mzdu (sníženou mzdu).

Poměr k dosavadním předpisům.

§ 25.

(1) Vyjma předpisy uvedené v § 26 odst. 1 pozbývají platnosti, po případě použitelnosti všechny předpisy, po případě jejich jednotlivá ustanovení, pokud upravují věci, na něž se vztahuje druhá a čtvrtá část tohoto zákona. Zejména pozbývají platnosti, po případě použitelnosti:

1. Ustanovení § 11 zákona č. 9/1914 ř. z., o statkových úřednících,
 2. ustanovení § 30 odst. 1 až 4 zákona č. 15/1914 ř. z. (služební pragmatiky),
 3. ustanovení § 34 odst. 1 až 4 zákona č. 319/1917 ř. z. (služební pragmatiky učitelů),
 4. zákona č. 61/1925 Sb., o zachování pracovních (služebních) poměrů po dobu cvičení ve zbraní (cvičení služebních),
 5. ustanovení § 38 vládního nařízení č. 113/1925 Sb., o úpravě služebních a platových poměrů státních zaměstnanců v pomocné kancelářské službě,
 6. ustanovení § 22 vládního nařízení č. 114/1926 Sb., o úpravě služebních a platových poměrů pomocných zřízenců,
 7. ustanovení § 113 odst. 3 vládního nařízení č. 15/1927 Sb., o úpravě platových a některých služebních poměrů zaměstnanců československých státních drah ve znění vládního nařízení č. 146/1946 Sb.,
 8. ustanovení § 23 vládního nařízení č. 21/1927 Sb., o úpravě služebních a platových poměrů sekundárních lékařů v civilních státních ústavech léčebných a humanitních a ve všeobecné nemocnici v Praze a asistentů ve státních ústavech pro vzdělání a výcvik porodních pomocnic (babických školách) a ve státním ústavě pro zubní lékařství,
 9. ustanovení § 31 vládního nařízení č. 22/1927 Sb., o úpravě služebních a platových poměrů světských ošetřovatelů v civilních státních ústavech léčebných a humanitních a ve všeobecné nemocnici v Praze,
 10. ustanovení § 16 vládního nařízení č. 23/1927 Sb., o úpravě platových poměrů státních obecních (městských) a obvodních lékařů,
 11. ustanovení § 31 odst. 1 až 4 vládního nařízení č. 162/1928 Sb., o služebním poměru učitelstva obecných a občanských (měšťanských) škol,
 12. ustanovení § 24 zákona č. 154/1934 Sb., o soukromých zaměstnancích, a ustanovení § 34 č. 5 téhož zákona, pokud mluví o povolání k vykonávání vojenské služby, přesahující zákonnou dobu cvičení ve zbraní,
 13. ustanovení § 4 a § 5 věty první a druhé zákona č. 279/1934 Sb., o započítání vojenské služby v některých služebních poměrech, ve znění zákona č. 131/1946 Sb.,
 14. ustanovení § 7 zákona č. 189/1936 Sb., o pracovním poměru redaktorů,
 15. ustanovení § 3 věty první, §§ 12 až 22, §§ 25 až 29, §§ 44 až 48 a § 66 zákona č. 80/1943 Sl. z., o úpravě některých právních poměrů souvisejících s výkonem vojenské a jiné obdobné služby,
 16. zákon č. 18/1946 Sb., o pracovních poměrech osob nastoupivších presenční službu,
 17. zákon č. 216/1947 Sb., o služebním příjmu a mzdě státních a některých jiných veřejných zaměstnanců, povolaných k presenční službě nebo vojenskému výcviku v některých nástupních termínech,
 18. ustanovení § 55 zákona č. 236/1948 Sb., o vojenské nemocenské péči,
 19. vládní nařízení č. 15/1949 Sb., o nároku na služební plat některých státních zaměstnanců po dobu cvičení ve zbraní (služebního cvičení), a
 20. vyhláška ministerstva práce a sociální péče č. 964/1949 Ú. l. I, kterou se upravují mzdové nároky zaměstnanců vykonávajících vojenskou činnou službu, ve znění vyhlášky č. 991/1949 Ú. l. I.
- (2) Dále pozbývají platnosti, po případě použitelnosti:
1. Zákon č. 530/1919 Sb., o státním příspěvku vyživovacím,
 2. vládní nařízení č. 582/1919 Sb., jímž se provádí zákon ze dne 23. září 1919, č. 530 Sb., o státním příspěvku vyživovacím,
 3. zákon č. 120/1921 Sb., kterým se vydávají předpisy o poskytování vyživovacího příspěvku rodinám osob vykonávajících činnou službu vojenskou, jehož platnost byla prodloužena zákonem č. 476/1921 Sb., ve znění vládního nařízení č. 279/1936 Sb.,
 4. opatření Stálého výboru č. 227/1938 Sb., kterým se mění a doplňují předpisy o státním příspěvku vyživovacím,
 5. ustanovení §§ 112 až 126 a § 188 odst. 2 zákona č. 80/1943 Sl. z.,

6. vládní nařízení č. 29/1945 Sb., o zvýšení státního příspěvku vyživovacího,
7. zákon č. 15/1946 Sb., o zvýšení státního příspěvku vyživovacího, a
8. zákon č. 85/1949 Sb., jímž se zrušují vyživovací komise zřízené podle zákona o státním příspěvku vyživovacím a přenáší jejich působnost na národní výbory.

§ 26.

(1) Nedotčeny zůstávají

1. předpisy o působnosti národních výborů a závodních zastupitelstev zaměstnanců při rozvazování pracovního poměru a
2. vládní nařízení č. 73/1949 Sb., o sociálním pojištění příslušníků vojenských oddílů přidělených k báňským nebo jiným pracím.

(2) Kde jiné předpisy mluví o státním vyživovacím příspěvku, rozumí se jím nadále započítávací příspěvek podle tohoto zákona.

§ 27.

Přechodné užívání dosavadních předpisů.

Dokud vláda nevydá nařízení k provedení tohoto zákona, postupuje se přiměřeně podle dosavadních předpisů vztahujících se na věci, které mají být upraveny nařízením. Jednání a opominutí příčí se těmto dosavadním předpisům se trestají však podle ustanovení § 22.

§ 28.

Účinnost a provedení zákona.

Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem kalendářního měsíce, jenž následuje po dni vyhlášení; provedou jej ministři práce a sociální péče, vnitra, financí, spravedlnosti a národní obrany v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Erban v. r.

Dr. Čepička v. r.

Nosek v. r.

Kabeš v. r.

Dr. Rais v. r.

65.

Zákon

ze dne 18. května 1950

o hospodaření lesními semeny a sazenicemi.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Lesní semenářství a pěstování lesních sazenic, jakož i obchod s nimi, se upravuje tímto zákonem tak, aby byl zabezpečen dostatek jakostních lesních semen a sazenic pro porostní obnovu na lesních půdách, zalesňování na půdách nelesních, zřizování ochranných lesních pásů (větrolamů) a pro vodohospodářské zalesňování.

§ 2.

(1) Krajské národní výbory uznávají na návrh majitele lesa (lesního závodu) nebo semenářského závodu Československých státních lesů, národního podniku (dále jen „podnik“), vhodné lesní části (porosty, stromové skupiny, jednotlivé stromy) i vhodné stromové skupiny a jedince stojící mimo les za způsobilé k získávání semen lesních dřevin (stromů a keřů), řízků a nepěstěných sazenic (dále jen „uznaná jednotka“). Krajské národní výbory se řídí při tom směrnicemi, které vydá ministerstvo zemědělství vyhláškou v Úředním listě.

(2) Návrh na uznání nutno podati u příslušného okresního národního výboru, který jej projedná a se svým vyjádřením předloží krajskému národnímu výboru k rozhodnutí. Krajský národní výbor rozhodne po slyšení podniku a podle potřeby též státních výzkumných ústavů lesnických.

(3) Státní výzkumné ústavy lesnické vedou uznané jednotky v patrnosti podle pokynů ministerstva zemědělství.

§ 3.

Ministerstvo zemědělství určí vyhláškou v Úředním listě, které dřeviny jest pěstovati jen z lesních semen, řízků nebo nepěstěných sazenic, získaných z uznaných jednotek, jakož i druhy dřevin, které jest množiti pouze vegetativně (řízků, odnožemi) a kdo toto množení provádí.

§ 4.

Těžba dříví v uznaných jednotkách je dovolena jenom k podpoře přirozené obnovy lesa a

jeho vzrůstu, jakož i při živelních pohromách; těžít za jiným účelem, třeba i jen jednotlivé uznané stromy, lze pouze s povolením okresního národního výboru.

§ 5.

Majitel lesa je oprávněn i povinen krýti vlastní potřebu semen lesních dřevin pro účely lesního hospodářství (dále jen „potřeba lesnická“), a to pro každý lesní závod zvlášť a v míře odpovídající jeho plánovaným úkolům, sklizní z vlastních uznaných jednotek, a není-li pro příslušný druh lesních dřevin stanovena povinnost pěstovati je jen ze semen, řízků nebo nepěstěných sazenic, získaných z uznaných jednotek (§ 3), také z jiných vhodných stromů a keřů.

§ 6.

(1) Sklízet semena lesních dřevin pro potřebu lesnickou je s výhradou ustanovení § 5 oprávněn výlučně podnik. Majitel lesa, jakož i majitel lesních stromů a keřů rostoucích mimo les, je povinen sklizeň trpět. Má vůči podniku toliko nárok na náhradu škody způsobené mu při sklizni.

(2) Podnik může také pověřiti sklizní jiné osoby. Může též žádati, aby sklizeň pro něj provedl sám majitel lesa nebo lesních stromů a keřů rostoucích mimo les a dohodnouti se s ním o podmínkách sběru. Nedojde-li mezi podnikem a majitelem lesa nebo lesních stromů a keřů rostoucích mimo les k dohodě, může okresní národní výbor na návrh podniku uložit takovému majiteli, aby sklizeň provedl, a stanoviti podmínky provedení sklizně.

§ 7.

Majitel lesa je povinen podávat podniku na jeho vyzvání a podle jeho pokynů hlášení o skutečnostech týkajících se sklizně semen, zejména o odkvětu lesních dřevin a o pravděpodobné úrodě semen.

§ 8.

Sběr semen lesních dřevin pro jinou než lesnickou potřebu je dovolen jen, jestliže celostátní lesnická potřeba je u příslušné dřeviny kryta; ministerstvo zemědělství je povinno na návrh podniku vyhlásiti včas tuto okolnost v Úředním listě.

§ 9.

Podnik je výlučně oprávněn dodávat semena lesních dřevin a vykupovat a dodávat sazenice lesních dřevin pro potřebu lesnickou.

§ 10.

(1) Podnik může žádati, aby majitelé lesních školek pěstovali pro něj lesní sazenice. Nedojde-li mezi podnikem a majiteli lesních školek k dohodě, použije se obdobně ustanovení § 6 odst. 2 poslední věty.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na lesní školky služby lesnicko-technické ochrany půdy, vod a podnebí (hrazení bystřin), školky odborné služby lesní a cvičné školky lesnických škol.

§ 11.

Příležitostná výměna semen lesních dřevin vlastní sklizně a lesních sazenic z vlastního závodu mezi sousedícími lesními závody téhož majitele nebo i různých majitelů k bezprostřednímu použití pro lesnickou potřebu se dovoluje.

§ 12.

Podnik je v rámci oprávnění podle § 9 povinen provádět distribuci semen lesních dřevin a jejich sazenic tak, aby byla úměrně kryta potřeba porostní obnovy na lesních půdách, pokud nemůže býti zajištěna podle ustanovení § 5 tohoto zákona nebo podle ustanovení § 4 zákona č. 206/1948 Sb., o zalesňování, zřizování ochranných lesních pásů a zakládání (obnově) rybníků, a potřeba zalesňování na půdách nelesních, při zřizování větrolamů a provádění vodohospodářských zalesňování.

§ 13.

Ministerstvo zemědělství může povolití výjimky z ustanovení §§ 5, 8, 9, 11 a 12.

§ 14.

Hospodaření lesními semeny a sazenicemi, pokud jde o pozemky ve vojenské správě, jakož i součinnost mezi podnikem a vojenskou správou, budou upraveny ministerstvem zemědělství v dohodě s ministerstvem národní obrany.

§ 15.

Jednání nebo opominutí přičící se ustanovením tohoto zákona nebo předpisů podle něho vydaných trestá — nejde-li o čin trestný soudem — okresní národní výbor pokoutou do 100.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do tří měsíců nebo oběma těmito tresty. Pro případ nedobytnosti pokuty buď zároveň vyměřen náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění do tří měsíců. Uloží-li se oba tresty zároveň, nesmí trest na svobodě spolu s náhradním trestem vězení (uzamčení) činiti více než tři měsíce.

§ 16.

Dosavadní uznané jednotky platí za uznané i podle tohoto zákona.

§ 17.

Zrušuje se platnost, po případě použitelnost předpisů, které odporují ustanovením tohoto zákona; zejména se zrušuje vládní nařízení č. 174/1939 Sl. z., o výběru lesního osiva a sazenic, a použitelnost vládního nařízení č. 350/1940 Sb., o uchování a vypěstění dědičně hodnotného dorostu stromového v lese, jakož i platnost (použitelnost) vyhlášek vydaných k jejich provedení.

§ 18.

Tento zákon nabývá účinnosti 30. dnem po vyhlášení; provede jej ministr zemědělství v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Dr. John v. r.

Zápotocký v. r.

Đuriš v. r.